ANY VIII.—NÚM. 322 10 céntims BARCELONA, 27 DE JANER DE 1915

PATUFET

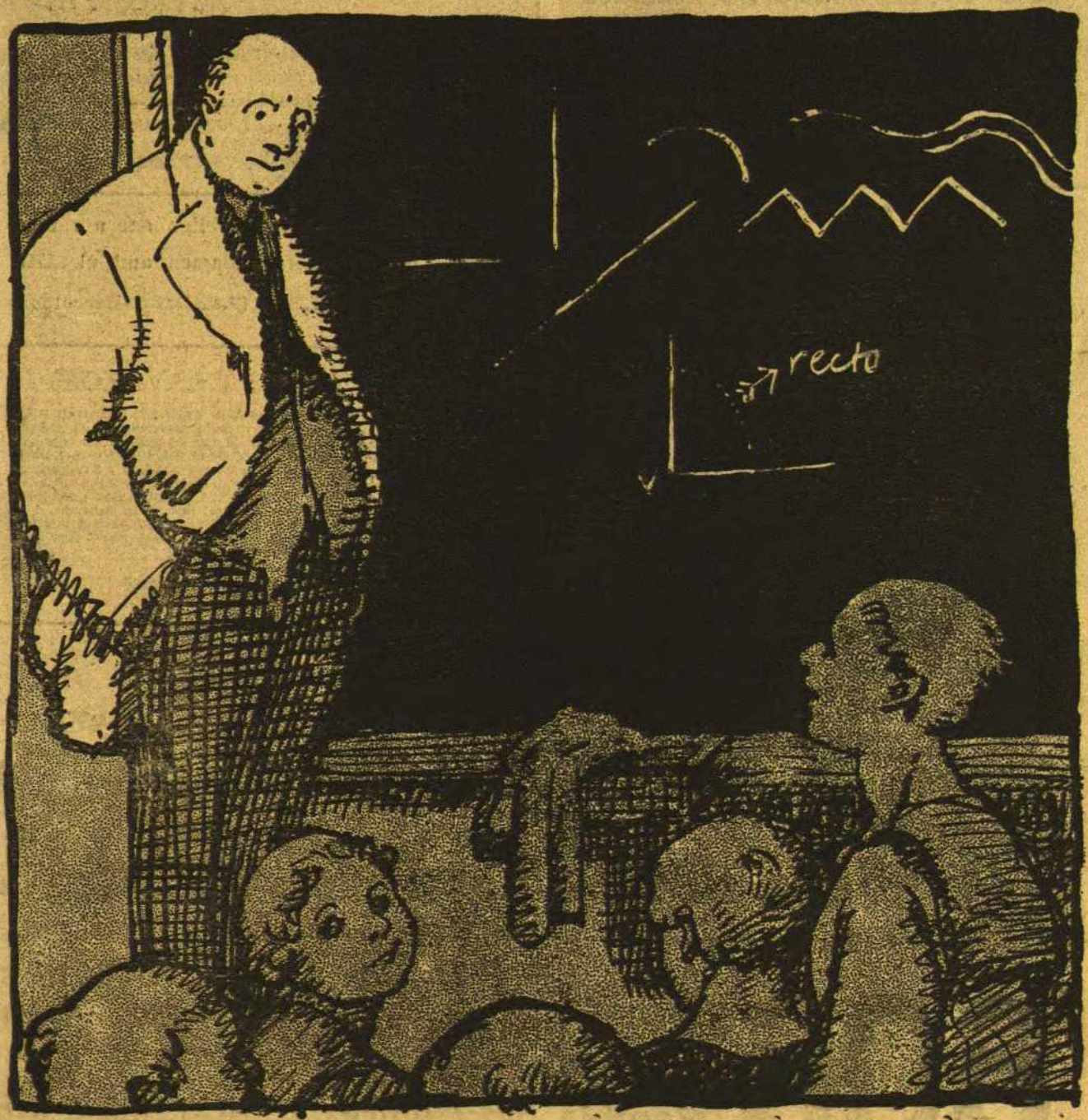

—Això de l'àngul ja està entès, però lo del recte ho veig molt brut.

TEATRE ARNAU

Grand èxit

LINA MORENO I LLUISA VILA

Teatre Català ROMEA

GRANIERI-MARCHETTI

ROYAL CONCERT

Pabellió de Moda : El Rei dels Music-Halls

40 HERMOSES ARTISTES 40

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

"LE RAT MORT"

RESTAURANT

Lloc de reunió de la ELITE Barcelonina

SOUPERS

Casanovas, 21 (cantonada a Sepúlveda) *Obert tota a nit*

CALEN-DARI PAPITU 1915

Preu: 1 pesseta

!!CAVALLERS!!

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

Marcelino Albiol

Fabricació de lámpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faríes desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO (Assalt, 86.-Barcelona)**

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluixos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors mol forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüencies, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidencia per vintisis anys d'èxit.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS SUN

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

606

a l'alcanç de totes les fortunes.

MALALTIES DE LA PELL : SIFILI : BLENORRAGIA : VENERI

MALALTIES ESPECIALS DE LES SENYORES

Rambla del Centre, 7, pral. (de 6 a 8)

RAIGS X : ELECTRICITAT : FOTOTERAPIA, etc.

BARCELONA, 27 DE JANER DE 1915

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre. . . . . Ptes. 2
ESTRANGER, » . . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

DIETARIO DE LA GUERRA

Correspondencia metafísica, hidroterápica, frigorífica y estupefaciente del cataclismo climatérico por que atraviesa el mundo.

Notas remitidas por toda clase de vías (menos las urinarias) por nuestro inmenso corresponsal señor Buendía y Gassol, ex socio del «Ateneo».

Jueves, 21.—Ven? Con esto del frío pasa como con el entarugado de la Rambla. Uno viene que si hace y no n'hace esmiento. Ya no pico de pies ni me bufo los dátiles. He leído en un diario que en Italia ha habido un terremoto. Esto me ha hecho recordar aquel te del «Royal», que para mi es un te-remoto. Por el camino he visto mucha tropa ca-mi no me ha hecho pieza. Son más malcarados que Valle-Inclán. Dicen que son tropas de refresco. Sí que andarán calientes, que necesitan refrescos con este tiempo. Lo que vendría bien serían tropas con calefacción central.

Viernes, 22.—Ya estoy en la línea de fuego. Bueno, esto del fuego son romances, pues hace un tiempo que ya, ya. Un gabán de pieles que llevaba dentro a un cosaco más feo que Maynar, me ha dicho que en Soldau ha habido un estropicio. No ha quedado ni un «soldau». He visto un general moscovita que se llama Schfmtdwtssf. Tiene cara de ser calavera. Es una cara ajada. Me ha dicho que los alemanes les están haciendo de pequeños. En cambio, los austriacos son medio higo y medio racimo. Uno s'hi abona que es un gusto. Parecen los reformistas en tiempo de elecciones. ¿Cómo va Muley Háfid? ¿Ya ha enviado el regalo? A mi me parece que este regalo traerá cola.

Sábado, 23.—Nasi me ha hecho adonar que los soldados rusos l'habillan de calderilla. Se debe que a cada alemán que ensopecen, devuelven el casco y les dan un real. Dice un diario que en Soissons ha habido galletas. Total, nada. Mucho ruido de bojetes y pocas puntas. Por aquello sin hilo me entero de que Boladeres ha tenido una agarrada con Andrade. Tampoco será nada, ya lo verán. Mañana voy a Polonia. Nasi cree que se trata de faldas. Es un prosaico y no siente el oficio. No piensa más que en mujeres, y como que está solo... ¡Se encuentra más turbado, el pobre!

Domingo, 24.—Vean si le tiene bola el káiser al Zar, que no va a misa para no ver al-zar. Un grapado de pieles que es soldado me anuncia que hoy habrá bullanga. Yo, prudente, me amago. A lo lejos veo una llumaneta y oigo ¡bum! Es una bomba. Caen granadas que es un contento. Un ruso me dice: «¡Badockosky! Guillenof, que fa torerow...» Ante el temor de hacerme diez piedras y de que la tarota se me valga menos, me amago más abajo, en el soterranio de una casa más baja que Marcilla. Nasi ha huído piernas ayudadme. Es un gallina. Esto está obscuro. Todo lo veo de color muy negro. A las palpentas encuentro un catre. Me estiro y aguardo que pase la cosa.

Lunes, 25.—Continúo a las fuescas. A cada momento oigo trasbalso por arriba. He llamado a Nasi y como aquel. Pruebo de sacar la cabeza y alguien me tira un roque. Esto se pone mal. Me parece que aquí acaba mi auca. He badajado seis veces, de tanta carpanta como tengo. Desesperado, he hecho un lloro. Registro mis bolsillos y encuentro un pedo de monja, dulce recuerdo del horno de San Jaime. No puedo mascarlo de duro, y tiro el pedo. ¡Que un hombre tan trempado y que viste tanto como yo, se vea enterrado así! Esto es diñarla por el procedimiento del entierro. Preparad mi esquela en «La Vanguardia». ¡Morir sin volver a ver a Figueroa!

Martes, 26.—Estaba clapando en el piltre, cuando me he despertado esverado al oir baladrear a Nasi. Salgo y veo que no había nadie. A lo lejos veo una especie de cosa que se mueve. Es Nasi que se había amagado bajo de un paquete de diarios. «¿Qué sabes de la batalla?» le hago. «Ni una papa», me dice. Salimos en busca de noticias. Vemos un muerto que se parece al magnífico asfaltado que hay en la Rambla. ¿En qué? ¡En cada-ver, hombre! Chano, chano, nos acostamos a un grupo de casas que hay en el foro, derecha. Sale un alemán y nos dice algo. Por signos le digo que soy del PAPITU. Se rie en alemán y se nos lleva.

Miércoles, 27.—Rueda el mundo y vuelve al Borne, dice un dicho y es bien verdad. Es aquello de que no se puede decir trigo que no esté en el saco y bien atado. Yo paso frío, paso angunias y paso las piezas falsas que tenía para venir a Rusia, y sale un alemán y todo se va en orris. Ya estamos prisioneros otra vez. Un centinela, que xafa un poco el catalán (estaba en casa Muller, ¿saben?) me dice que los zepelines han bombardeado Yarmut. No se veia de contento. Dice que pronto vendrá un general para decidir lo que se ha de hacer. Que Dios hi haga más que nosotros. Remitan fondos.

♠ ♠ ♠

Succelt

En una fotografía se presentà un pagès i digué al fotògraf:

—Vinc a veure si retratarà a la meva tia.

El retralista, vegent que anava sol, preguntà:

—On és la seva tia?

El pagès respongué:

—La meva tia va morir, però aquí li porto la seva cèdula amb les senyes personals.

Historia d'un duro contada per ell mateix i en 12 dies

(*Homes, dònes, criatures, jogadors i calderilla.*)

Janer, dia 1.—Me dic Manuel Duro, valc cinc peles. Sóc més brillant que soci de Círcol Líric. Nyic??... Ja està. Surto de Madrid i de la Casa de la Moneda.—Tràpala, tràpala, tràpala, borrego, borrego, borrego... Sóc dintre d'un caixò i ficat en el tren... Molt apretadet amb altres germans de plata i companys de causa. Tots som lluents. Semblem guerreros, però d'aquells guerreros que abans en deien *armats*. Això dels armats, m'ho ha contat un amic, també duro i per cert de la República, un duro ja vell i que'l vaig coneixe quan al pobret el retiraven de la circulació.

Dia 2.—Alto. Se'ns carreguen a coll i ens fiquen en un carro. Policíes als cantons. En el caixò que vaig hi ha una escletxa. Ah, jo't flic! Quina ciutat més alegre i més bruta!... Carai, i quins sotracs que fa el carro!... Quin empedrat!... On sóc?... Lliguem caps: bruticia, mal empedrat... Barcelona!!!

Dia 3.—Després d'haver reposat amb els meus germanets, me treuen d'un caixò. Som en un patil... Res més sento: set, vuit, nou... Tingui. Mare de Deu, on aniré a rodar!... I ara, què fa aquest home apretant-me les columnes d'Hèrcules? Si les meves columnes fossin tant fluixes com l'única que té l'home, ja fóra mort. Granota fica't al cove. Sóc dins del sac. Me passejo a coll i bè. Entro no sé on, però sí sé que totes les veus que arriben fins a mi se queixen de les cerilles...

Dia 4.—Diàleg que arriba fins a dins del caixò: —*Sí que han estat de sòrt... Es el* 14269... *Doncs són una pila de quartos... Vol un altre billlet?... Gracies... Tingui i fins a una altra...*—Veig la llum i uns dits llargs que se'm fiquen dins d'una butxaca. Allí me trobo amb una quitxalla en forma de calderilla i de color de Muley Haffid.

Dia 5.—Això és horrible!... Tota la nit la he passada dins de la butxaqueta d'una ermilla penjada. Però quins sospirs arribaven fins a mi...—Ai, sí!... Té!... Vida!... Lladre!... Els temps estant molt *mal*... No passa un alma...—Vaig de sorpresa en sorpresa. M'he dormit, i quan he despertat era al damunt d'un marbre. (Això no's fa de deixar a un pobre duro, amb el fret que fa, sobre un marbre.) Una cara, pintadeta però bonica, m'ha mirat seriosament i m'ha fet brincar. Després ha dit: «No serà sevillano?...» Quines coses de dir més estranyes.

Dia 6.—Això ja és una altra cosa; lo que'm sembla és que no durarà. Quina escalfor!... Això dels portamonedes de luxe, amb seda dintre, és una gran pensada... Recristina!... Què és això?... Crits, xiulets, corredices... Uff!... M'ofego!... Què criden?... Sí, ja ho sento: «Agafeulo!!!...»

Dia 7.—Això va malament. Res de monedero, ni d'ermilla de luxe. Me trobo dins d'un butxacot, suat i pudent. Ademés, el qui'm porta té una mena de modo de manera de parlar que ni crec que ell mateix s'entengui... Diu la *mui*, el *xuri, trucàn de pàpil, en Doba*... Més malament encara. Eixa nit dormo entre borratxos.

Dia 8.—Estic marejat, aborrit, fastiguejat. Quina nit! Es preferible que'm retirin de la circulació. Després de molt pensar-hi, he arribat a entendre on era... Veiam si ho endevinen?... «*Caso de rabia... Caso de caballo... ¿Cuánto va de ese duro?... ¿Va todo?... No va más...*» Ja sóc aquí... D'una mà passo a l'altra... Tot d'una; un qui té cara de farreny, me rebutja... Diu: «*No me gusta ese duro. Tiene mala cara.*» I no la he de tenir, sant cristià, amb la nit que he passat! A la matinada me deixen en pau.

Dia 9.—Després d'unes hores de repòs me treuen de la butxaca, me fan fer un brinco i m'abandonen en la cartera xarolada d'una camarera de cafè. A la mitja hora, la camarera me col·loca discretament en les mans d'un apacible ciutadà que porta ganivet a la butxaca.—«*Toma, pa que fumes. ¿Vas a venir eza noche?...*» L'altre, o sigui el meu amo, per

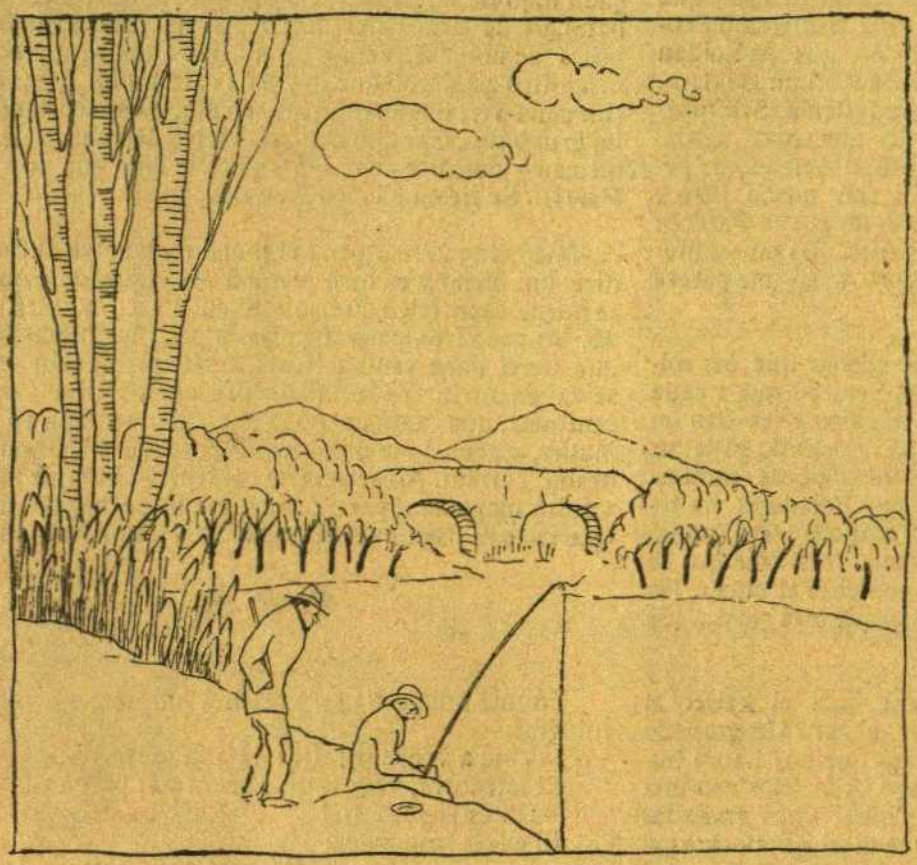

—No sé pas si pescarèu rès.
—Caram! L'any passat vaig pescar-hi una pulmonía!

tota resposta surt del cafè i escup a terra.

Dia 10.—Ai, la mare, i quin terratrèmol!... Tot son guitarres i gent que canta de *ir al cementerio*, i *a mi me dieron garrote*, i alló altre: *Cuando hicieron la autopsia a mi padre*. . Ja som dins d'un pessetero. Finalment, vaig a la butxaca d'un cotxero.

Dia 11.—Home, lo que són les coses. Semblava que un cotxero, que carretonejava *juerguistas* tenía que ésser unes castanyoles. Res d'això. Saben per què he servit? Doncs per comprar una manta de llana pel cavall!... Ja hem trobat una persona com cal?... Avui dormo a la botiga.

Dia 12.—Per què no'm deixaven tranquil?... Aquesta vellota se me'n porta fòra de la botiga... Pujo a unes golfes... Me fiquen en un sac... Obren un forat... M'hi posen una rajola sobre... Quin fret!... Quina negror!... On sóc? Un altre duro, company, me respòn: «No't desesperis, que no't serviría de rès. D'aquí no hem de sortir en molts anys... Som a casa d'un avar empeltat d'usurer...» Me desmaio del susto i perdo definitivament el bon color que tenía. Si algún dia en surto del forat, ja'ls hi donaré noticies meves.

—Aquella senyoreta anglesa, monta a l'espanyola.
—Doncs jo vull montar a l'anglesa.

Xafarderíes

En Rusiñol feia ja unes setmanes que era a Girona. Cada tarde agafava els trastets i dedicava un ratet a la pintura, en quina tasca l'acompanyava un escamot de badocs.

Un dia, en la Devesa, el nostre pintor acabava un bocet, quan se li acosta un senyor prim i escardalenc, que allí a Girona és algú i té càrrec públic, que va dir-li:

—Teniu traçota! Vos deuríeu exposar a Barcelona, allà on ne diuen a can Parés. Si voleu que vos recomani, jo conec l'amo...

***

En Raventós, l'amo del xampanya Codorniu, és home que sab fer les coses. Sempre que convida a un amic, no's descuida d'ensenyar-li una làpida daurada, en que's parla de la visita del Rei a les caves.

Mes en Raventós no conta un fet que té gracia, i que jo, com a bon xafarder, faré públic.

El bon senyor va oferir al Rei una copeta de la bóta del recó.

—Buen vino!—digué don Alfons.

—Ya lo creo! Como que tiene un grapado de años. Pero aun tengo otro mejor.

—¡Ah! ¿Sí?...

—¡Sí! Pero aquel sólo lo saco en las grandes solemnidades.

***

En Maristany parlava en el «Círcul Ecuestre» amb el noi Garriga, i digué aquest:

—Jo i la senyora hem vingut de Madrid a Barcelona en tercera!

—Carai, sí que estalvíen!—respongué en Maristany sorprès.—Jo sempre vaig en «sleeping».

L'home no sabía que anar «en tercera velocitat» és cosa d'automòbil.

***

Una frase del Dr. Mesa en un discurs:

«Jo, senyors, parlaré amb dugues paraules de silenci.»

I tant satisfet.

***

El Dr. Gonzàlez Prats està d'ullera. L'altre dia publicà en «El Dia Gráfico» per mediació d'aquell xicot que vol hipnotitzar a tot Déu i que's diu Gimeno, una col·lecció d'aforismes que si els publiquem nosaltres tenim la gran «salida».

Figurin-se que en un d'ells aconsella als alumnes que «hablen poco y manipulen mucho». Els diu «que pueden inocularse y transportar el maleficio fuera». Els recomana «no dejes el moquero sobre la mesa».

També'ls diu: «Jamás cogeràs con la boca pipetas, mangos ni instrumentos.»

Però l'advertencia més salada és aquesta: «Si trabajando sintieras necesidad de tocar tu boca, nariz, ojo, frente, hazlo con el dorso de la mano o mejor con el codo.»

Veritat que està de llomillo el Dr. González Prats?

PAPITU-CONCERT

PAPITU, que continuament se renova per a dar gust als llegidors en general i a les llegidores en particular (lo qual no té rès de particular) comença avui una nova secció de cuplets escrits en l'hermosa parla de Balmes, Aribau, Muntaner, Ronda de Sant Pau, etc., amb el títol general de *«Papitu-Concert»*, que vindrà a ésser una mena de *Music-hall* sostingut per les nostres dretes i robustes columnes; no ho dubteu que les tenim robustes i dretes. Pel *«Papitu-Concert»* hi desfilaràn to-

tes les celebritats del cuplet que fan tronar i ploure, i que, per lo tant, son causa de mullader en aquesta babilònica Barcelona noctàmbula de l'«aixuga't i tornem-hi», de l'«arremanga't que se m'infla» i del «posa't-hi bé, videta meva».

L'obertura d'aquesta nova càtedra la realitzem amb la despampanant, arbitraria, fogosa i democràtica espanyolaça Carmen Flores. Eh, quina obertura? Ni les de'n Chopin. Se'n xuparàn els dits, encara que'ls hi recomanem que no n'abusin de la xupada.

MUSICA DE «LA ESPAÑOLA»

(*Creació de Carmen Flores.*)

Al país de les mongetes
no ha nascut una fulana
que valgués tantes pessetes
ni que fos tant catalana;
catalana!
De Port-Bou fins a Ulldecona,
ni buscant-la amb una teia,
trobareu una xaveia
tant amable i tant bufona;
tant bufona!
El pare és fill de la Bordeta,
la mare ho és de Martorell,
la mare d'ella de Culera
i és fill de Tremp el pare d'ell.
El pare de la mare
va neixè a Olesa,
i la mare del pare
nasqué a Gandesa.

Al país de les mongetes
no ha nascut una fulana
que valgués tantes pessetes
ni que fos més catalana;
catalana!
I com que sóc tafanera,
indagant passo l'estona
l'origen de ma persona
pel davant i pel darrera;
pel darrera!

Els meus ulls són gitanos
de Tarragona;
la meva boca ardenta
de Bada... lona;
Els meus cabells sedosos
són de Pïera;
els braços i les cames
d'Esparraguera.
Mon caminâ és moreno
perque té audacia, porque té audacia;
de Cardedeu mon tipo
que és ple de gracia.

Una cosa tinc de Figueras,
una cosa tinc d'Ulldecona,
dugues coses tinc de Pedralbes
i una cosa tinc de Cardona;
Tinc una cosa que és de Cardona.
I resulta, i resulta, i resulta,
com és lògic,
que al país de les mongetes
no ha nascut una fulana
que valgués tantes pessetes
ni que fos tant catalana;
catalana!

Els dissabtes del «Barcelonés» són dissabtes de gloria. Sembla que no, i ja fem broma. Es clar que la broma carnavalesca no ha evolucionat i encara és la mateixa de quan va venir l'Amadeu a Barcelona, però, com que només es fa una temporada l'any, cada Carnestoltes, ens sembla nova i divertida.

Allò del *«que no me conoces?»* ens fa una il·lusió que no podem amagar, i els nassos de cartró vermells i desproporcionats com trompes d'elefant *curridu*, continúen fent-nos molta gracia. Hi ha coses immutables, *perennes*, indestructibles, eternals. El nas de cartró és etern com la llei que presideix el moviment dels astres.

Una vegada feta l'anterior filosofía, que algún dia serà traduída a l'alemany i tornada a traduir a l'espanyol per a la culturització dels ebanistes intel·lectuals, diguem, referint-nos al dissabte passat, que l'últim ball «Bastida-Tolosa-Cantó» ha sigut esplèndit i concorregut.

Allí hi havía el curridu de marca, mig droguer, mig senyor, mig protector de senyores; i en el ram de femelles, des de la *amiga* de preu retirada i circunstancialment honesta, a les alegres i ignocentes filles de mamà Dolores del carrer de l'Hospital, passant per la carnicera *cachonda* que hi va d'*amagatotis* amb el séu *qüento*. També hi figurava una bona representació de l'art que belluga en les taules dels music-halls.

Les filles de mamà Dolores varen demostrar una vegada més que són serioses, prudentes i callades seguint els bons consells d'aquella maraça que se sacrifica constantment pel séu benestar. El fet de que siguin noies tan callades fa creure que aixís mateix deuen ésser estretes, però això en lloc d'ésser un defecte és una bona condició molt digna de tenir en compte.

A la sortida del ball va haver-hi un *desfile* de cotxes lluidíssim, però d'aquest *desfile* lo que més ens entusiasmà fou l'alegre caravana del «Serrano», el cotxero de més *sandunga* del districte quint. El «Serrano», que en les seves lluites amoroses sempre ha anat carregat de *cavalls*, tancava el seguici fent botifarra des del cotxe a tots els transeunts. Aquell despreci olímpic era fundadíssim. Dins del cotxe hi portava 300 kilos de pes repartits tots en una sola dòna, la María del carrer de Montserrat, una xicota que sembla un barco de guerra. El «Serrano» ja'n tenía prou amb ella.

***

En els Music-halls, res d'extraordinari. Tampoc tot ordinari. Balls, balls de màscares conegudes, confetti, serpentines, cames, xampanya, gasseoses, mossegades, pessics, algún que altre sopar, lo altre de després i d'aquí un quant temps el record a vegades dolç com l'arrop, a vegades amarg com la copaiba.

A l'«Arnau» continúen els èxits la Luz-Belina, la Lina Moreno, i la Lluisa Vila que s'ho ha agafat pel cantó dramàtic.

Al «Royal» el Trio-Max més llorejat que l'Ubac i Vinyeta, la Ubici, la Cabrerita—que sempre tira al monte a casa d'aquella llevadora on hi van les dònes d'empenta a jogar-s'hi els calés—i la Campeonini, que ningú diría que sigués filla d'un municipal.

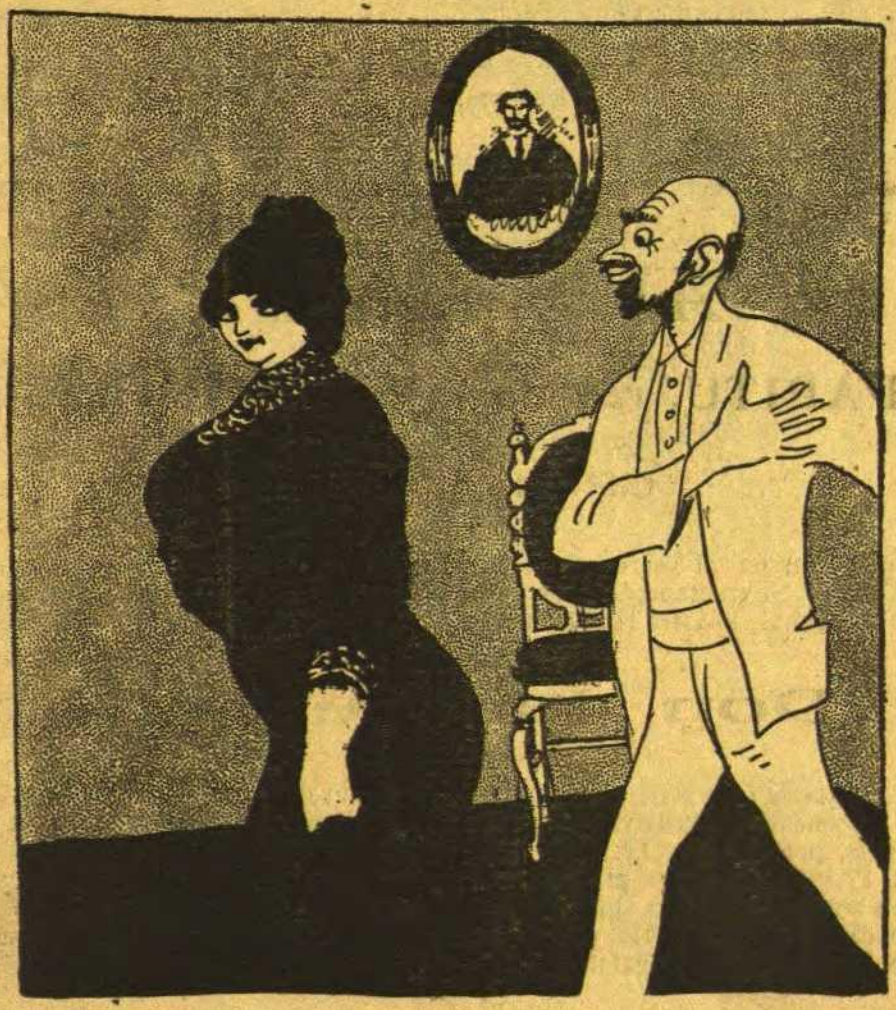

—La meva passió omplirà el buit que ha deixat el séu marit.
—Ho dubto, perque el difunt la tenía molt grossa.

L'eterna tragi-comedia

—Noces, son felicitat?
—Son... aigua de Rubinat!

—Matrimoni, diabòlic
i eficacíssim purgant;
quan encara hi vaig pensant,
desseguida me ve còlic!

. . . . . .

La curia, els mobles, les robes,
els regals, els dolços fins,
els cotxes, tots els padrins...
i les coses que no trobes!
Les propines, la gibrella,
els tabacs, els convidats,
els sogres, el set cunyats...
i el *cold-cream* per a l'aix... ella!
El sant dia del suplici,
tothom menja i beu, content;
i el pagano, somrient...
abomina del seguici!
Després, la gent se les guilla;
el nuvi's posa tranquil,
i trenca, amatent, un fil
que ella porta a la... cotilla!

. . . . . .

Més endavant, llevadora,
gasto, tràngul i neguit.
—Es maco, el nen?—Es... quifit,
i l'avia diu que enamora!...

***

Cregues, amic melancòlic,
que no t'estic enganyant:
matrimoni, és un purgant.
Casa't, i sabràs que és còlic!!

Llegint el PAPITU

A no és cap secret que les modistetes de Barcelona no fan res més que parlar del nostre setmanari, que'ls hi ha caigut a l'ull i és lo que'ls hi dóna més gust de tot.

Les nostres paraules, per a elles tenen una gracia especial, no per ser nostres sinó per ser triades entre la sal i la gracia dels barcelonins, que mai *paren* de dir-ne de bones.

Sobres aquestes paraules discutíen dues modistetes amb el fil als dits i retreien precisament les de mamà i mama. L'una deia que a la mare se li havía de dir de l'una manera i l'altra de l'altra.

—Per mi no hi ha res més fi que «mamà».

—Bé, però no és tant natural—li deia l'altra.

—Serà tant poc natural com vulguis, però ai, filla! quin efecte me fa la meva germana, que tot el dia «la mama» i «la mama». Creu-me, que si pogués li treuría de la boca.

AVIS IMPORTANTISSIM

PAPITU, rey de la originalitat i la barrila, prepara un

GRAN ACONTEIXEMENT LITERARI

molt superior al centenari de la publicació del «Quijote» i a les bodes de plata del triunvirat Rusiñol-Casas-Clarassó. Se tracta *nada menos* que de la publicació, en la nostra aixerida i sorollosa revista, de la famosíssima obra teatral, joia del Teatre Català (q. e. p. d.),

Don Jaume lo Conqueridor

Aquesta obra mestra que, per una ingratitut dels homes, jeia postergada en el panteó de l'oblit, ressucitarà i novament meravellarà al món cult amb la sonoritat de llurs versos ampulosos, unes vegades èpics i altres galants, però sempre hermosos i altament educatius. Aquesta obra magna podrà figurar en lo successiu, mercès al PAPITU, en el lloc preferent de totes les biblioteques barrilaires que s'estimin, i es vulgaritzarà entre tots els aimants de la rica i plena Catalunya literaria. Oportunament anunciarem la fetxa en que's començarà a publicar tant colossal obra, puig actualment estem donant quatre copets a «DON JAUME» per a treure-li tota la polç que se li ha amagatzemat en tant temps d'estar en el *ostracismo*.

Visca la barrila! Visca Don Jaume lo Conqueridor!

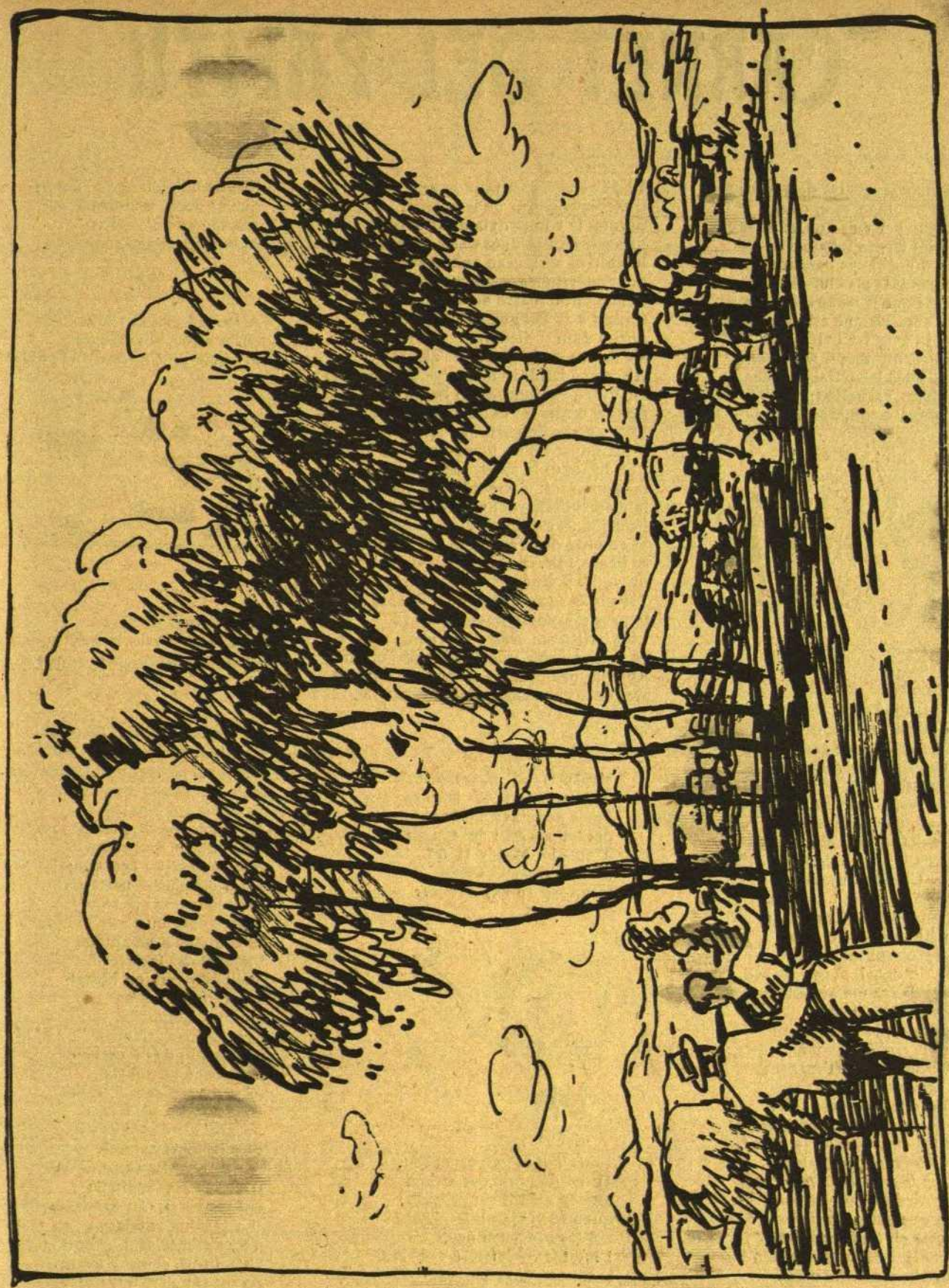

—Què és bonica Natura amb la lliberat dels aucells!
—Jo en tinc un que només està content quan el fan presoner.

CARNET DEL PAPITU

Tothom se queixa dels mistos
mallorquins i valencians,
perque per més que un se'ls rasqui
no pot fer-los inflamar.
I es dóna el cas paradòxic
de que tots els ciutadans,
veient que'ls mistos no cremen,
són elles els que estàn *cremats*.
Pro jo vaig fer l'altre dia
un descobriment, *frappant*
com totes les obres magnes,
per pura casualitat;
vaig anâ a comprar *cerilles*

i l'estanquê'm va donar
una hermosíssima capsa
de zero dèu, què carail
aquell dia vaig sentir-me
malgastador, la vritat;
recducaso, còm cremaven!
Per mi, que eren radicals;
tal volta ho feia el retrato
que en la tapa vaig notar
de la Chelito buscant se
una *pulga* entre'l cuixam.
Jo, admirat, no comprenía
aquell modo de cremar,
i giravoltant la capsa
vaig descobrî, al cap d'avall,
que a Tarazona aquells mistos
els havíen fabricat.
Aleshores, jo vaig dir-me
amb la *cerilla* a la mà:
—Els mistos de Tarazona
de *tara* no'n tenen cap
i el *cap* tenen sense tara;
no tothom pot dir-ho igual.
En tot cas, tindràn la *zona*
que volen els catalans;
ahora lo comprendo todo,
vaig dir fent l'interessant;
com que són aragonesos
la *zona* els ha fet cremar,
puix els d'Aragó no poden
veure la zona... neutral.

***

El «Teatre Espanyol» és una mena
d'escola superior de la barrila,
perque la companyía de la Jordi,
que per cert té unes parts de gran valía,
hi cultiva amb gran èxit la verdura
del vodevil alegre que'ns encisa;
aquell antic teatre del Montmartre
traduit a la llengua de'n Bartrina,
obrirà aquest dissabte les llurs portes
als devots de la gresca i l'alegría.
Als grans balls de disfreces que prepara
en Vidal, es segur qu'hi haurà la vida,
perque tenim entès qu'hi aniràn totes
les senyores de preu que fan conquistes,
i que davant d'un home que'ls hi agradi
i els hi toqui la corda més sensible
ho donen tot: la mèdula, les ansies,
la melsa, l'espardenya i les fatigues.
Entre la fregadiça de llombrigos
al compàs del *Two-Steep* i la matxitxa
se desenrotllarà com una seda
un vodevil autèntic de carn viva.
Viva la carn sabrosa que alimenta
la passió i que la bossa debilita
i tot ballant el *dèbil* i l'*anèmic*
os van baixant... els quartos de l'ermilla.
Aneu-hi ben calents, doncs, de butxacs,
perque si aneu calents, fareu barrila.

***

Muley Hafid, el versaire
del PAPITU't fa els honors
que's mereixen els senyors
del teu rango i del teu aire.
T'envejo, Muley Hafid,
puix solteres i casades
estàn per tu *més torbades*

i més boges que un cabrit.
Hi ha dòna de cor ardent
que de gust li cau la baba,
quan te veu amb la *chilaba*
col·locada gentilment.
I moltes voldríen sê
la teva esclava fogosa,
al veure que tu la cosa
la sabs col·locar tant bé.

Pro amb l'elefant oh, dolor!
que'ns dons, se consolaràn;
una trompa d'elefant
es un bon consolador.

***

Al boxeo de cál «Iris»,
entre altres boxejadors
hi havía un Condor, i el públic

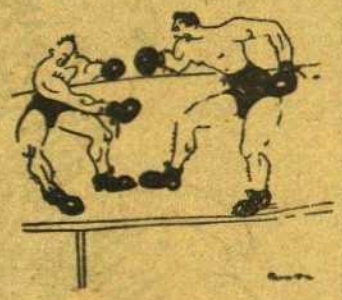

deia, sobrat de raó:
—A l'«Iris Park» és molt pràctic
anar-hi sempre amb *Condor*.

***

La Carmen Flores, famosa
i barbiana cupletista,
canta en la llengua harmoniosa
de'n Cervantes una hermosa
canturia regionalista.
Es una mena de guía
de la dolça Barcelona
que'ns encisa i acarona;
sols falta que aquesta *tía*
ens concedeixi la zona (1).
Veiem amb gust que'l cuplet
se comenci a emancipâ
i aquest cas fa sospitâ
que'l cultivarà en Millet
a l'«Orfeó Català».
L'eximi Lòpez Picó
i en Pahissa, s'uniràn
per fer cuplets d'emoció
i el primê'l titolaràn
«Aventures de'n Cambó».
En Maseras, en Carné
i algún altre modernista
que se senti cupletê
escriuràn: «La Gent de bé»,
«La lliga regionalista»,
«La senyera», «La Sardana»,
«La sardina catalana»
i «Les costes de Llevant».
Catalunya, sempre avant!
Avant sempre, terra ufana!

(1) Neutral, eh?

El senyor Sistacs

Jo tinc un amic que és aficionat al dòmino. Es un bon senyor que té botiga de robes, dòna i sis criatures. Aquest amic meu havía sigut aficionat al futbol en aquells temps en que en Gamper jogava i els partits eren de franc i el jutge era respectat. Ara, el bon home no està per brocs, i des del dia en que un partidari de l'«Espanya» li va fer un trenc a la closca per a demostrar-li que en Salvo jogava nèt, no ha volgut veure més partits i s'ha refugiat a la tauleta del recó del café de «La Armonía», on es dedica a escanyar al doble sis amb aquella tranquilitat de conciencia.

El dissabte passat vaig topar-me amb el meu amic dominístic. Com que jo la ceba deportiva la tinc més arrelada que en Puig la deria de fer brometa, després de preguntar-li per la dóna, la quitxalla i el negoci, vaig parlar-li d'allò d'aquell temps...

—I doncs, Sistacs, que no voldríeu venir a veure el partit de demà?...

—Cá! Ja no'n saben. Aquells Black!... Aquells Morris!...

—Els d'ara també van a l'hora. Són joves, però, vaja! deixi'ls anar. Demà veurà als 22 millors futboleros de la comarca.

—Que voleu que os digui!

—Juguen en Puntas, en Peris, l'Amecha, en Bru...

Aquests noms, record d'un passat gloriós, varen decidir-lo. I a l'«Espanyol» i sentats en allò que'n diuen tribuna vàrem esperar que comencessin.

—Voleu dir que estic segur aquí dalt? Veig molts forats....

—No tingueu por. Son respiraderos.

Va començar la cosa. Al veure a l'Hamilton, el senyor Sistacs no va poguer contenir una llàgrima.

—Això era un defensa! I què fa ara?

—Ha inventat una nova teoría del off-side

Al cap d'una estona de jòc ensopit, l'home ja s'aborría. A la mitja part badallava. Al final, vaig compendre que havía perdut una amistat.

—No os ho perdono. He deixat la partideta, desaitant al senyor Riutort que m'esperava, per a veure jogar a dos tercers teams. Això és el futbol d'ara? Això és lo millor? Això es... (aquí una cosa lletja).

—Home! Exagerèu.

—Amb aquests nois tendres voleu guanyar als de Bilbao? Sóu uns paveros. Rebreu del carpó i fareu un radícul».

—Però, no n'hi ha agradat cap?

—Pts! En Bru vell, que's veu que amb un xic d'oli les frontisses encara tiraría... L'Amecha, a estoneres... En Bru jove, que, vamos! per ser tan tendre... En Pomés, tres cops... L'Alemany, dos... En Pueo, un... i aquell noi que li diuen el Turronaire i que té nas de tafaner, que és de lo milloret de la companyía.

—Bé! I dels altres?...

—Poseu-vos tranquil. En Gibert al final semblava «El Siglo». Entrada libre. En Massana i en Reguera, un saldo En Peris i en Monistrol, molt bufons. Només els mitjos han demostrat tenir... condicions.

—I en Quinqué? Que me'n diu d'aquest?

—Que més que quinqué és una làmpara Z. Si no fos que tot ho tira cap avall.

—Es que cap avall hi ha el «Tabarin»...

El senyor Sistachs se'n va anar agraviat i diu que això del futbol és a can Taps.

Si tindrà raó, el bon senyor?...

TEATRES

NUEVO.—El benefici del mestre Vives va ser un èxit mai vist. Només direm que al teatre no s'hi podía entrar, de ple. Un senyor amic nostre que tenía butaca i va arribar als pocs moments de començada la *Maruxa* no va poder entrar a la sala perque la gentada hi estava tant pitxada que no hi cabía ni un agulla. Varen tocar el *Gloria in excelsis* i altres coses del mestre Vives. El triomf va ser definitiu.

Nota: Una altra vegada ens han sortit amb el *cuento* del *pase* caducat. Al *Nuevo* ens varen dir que el *pase* que exhibíem s'havía de renovar perque havía caducat. Més amables que la gent (o al menys els porters) de l'*Español*, ens varen deixar el *pas* lliure, però nosaltres no vàrem anar a renovar el *pase* perque esperem que tractant-se d'una cosa que interessa més a l'Empresa que al periòdic, les *empreses* compliràn enviant els *pases* renovats quan els vells caduquin, perque nosaltres portant-los a la butxaca no ho sabem conèixer si caduquen o no caduquen. Els *pases* no són com una altra cosa, que'ls homes se'n poden adonar de quan els caduca.

Llibres rebuts

La casa Maucci ens ha enviat les seves derreres publicacions: *La Ciudad de los locos* del senyor Joan Josep de Soiza Reilly, i *Cuentos y Crónicas* del senyor Carrasquilla Mallarino; ambdúes son obres de sugestiva i animada literatura. *La Ciudad de los locos* té l'originalitat que'l séu autor diu que desitja. La narració de les aventures de'n Tartarin Moreira és feta amb novetat d'estil i amb entrenament literari. Segueixen uns quants *cuentos* que acaben d'arrodonir lo que afirmem.

Els *Cuentos y Crónicas* del senyor Carrasquilla són també coses molt interessants pels assumptes que toca i la manera de desenrotllar-los. Parla, en aquest llibre, del pintor català Xaró i del nostre aimat amic Alfons Maseras, del qual fa un gran i merescut elogi.

—Encara no'm tocs!
—Ja't tocarà quan estiguis sola, dòna.

Els motius de Sans

El: Xino, Pudent, Barretet, Bobi, Mostrenco, Pistoleta, Diaris, Pagès, Rei de la Carbonisa, Panxito, Clapat, Cap de Galleda, Prim Estanquer, Campaner, Porró, Masip del Bombo, Corder, Tutu (torero de festa major), Paquitu Cotxero, Gasparitu, Llufa, Cafè amb Mosques, Mestre Panxa de cucs, Sacaire de les Postures, Droguer Nano, Gasseoses, Rei del Carburo, Cul presumit, Cunill, Reies, Més llarg, Memotombo, Pepis, Perico Vigilant, el Vigilant de les Serradures, el Vigilant de les Dònes, el Sereno de les Escaletes, Dindín, Pussa, Cervesa, l'Húngaro, el Cabo Llantia, el Cabo Panxa de Cucs, el Municipal de les Copes, El dels cabells riçats, el de la Llupia, el de la Piga, Pega, Querònimo, Cadireta, Barberet, Mitja-pu.a, Bala, Tou, Xafat, Valent, Drapaire de l'Armari, Nunci, Sandunguero, Polletaire, Bobo, Pelut, el Xic de les Barraquetes, Pere Brut, Toio, Caga-taules, Nen, Punyalada, Xocolater, Pitances, Galtes de Bè, Trevinyo, el Moroto o el Colomassa, el Caixes, el Mare de Déu, Morera (torero antic), Manquet, Missaire, Xino, el Manresà, el Mallorquí, Xato Colomista, Grabat, Pallanga, Calentito. Petitet, el Colls i Punys (orador i publicista), Lluscu, l'Escala, Cacauero, el Bota, Botines, Sabateret, Sabaté del Timbal, Sabater de la Flauta, Pa-blanc, Torero, Xurro, Bobi, l'Hereuet, cân Pela-esquenes.

La: Cul-gros, Nas o Paralela, la Cent unses, Pixa-olles, l'Escanya-Vicaris, la Tripetes, l'Espixonada, Malitxa, Titelleta, Rosquilla, Gravada, Róssa, Titi, la Nena Peixetera, María Bruta, Pechos, Gitana, Calaixeres, Ganxets, Bombilla, les Guixetes, la Nates, Casquetes, Xela, l'Estanquera porca, la Viudeta maca, la Cagarrós, Serena, Gana-pixada, Cul-maco, les Calentetes, la Drapaireta, Pagesa, Cadires, Tornejadora, Mala-vaina, les Gatites, Trepitja Menuts, Despenja-lloritos, Colomagrossa, Lola dels Polvos, Machaco, Samalitrocs, Morros de Badella, Panna. Foradada, l'Emilia Sonàmbula, Nina, Pirrona, María Llarga, Retratista, Pepa Boja, Castanyera, Naxa, Cara d'home, Figurín, Raquel, els Ulls de Cacauet, Negre, Safo, la Llevadora Mata-parteres, l'Ull de Blat de Moro, la Pentinadora marca-cuixes, Burota, Musclaire.

Cases de la Marina, conegudes per: Cân Valent petit, Granota, Cuca, Magre, Costella, Rovelló, Mantega, Gravat, Biel, Tonis, Sigalet, Pebrots; Pixa.

NUMERO VINENT

Doble jòc de motius: Motius dels gitanos de l'Ampurdà (Visquen els paiets!) i sensació! motius dels *Croupiers* de Barcelona Visca el jòc i els jòcs nous!

Cantars

«No hay plazo que no se cumpla
ni deuda que no se pague...»
Cosa que no puc fe entendre
a l'animal del meu sastre.

—

«Ciego estuve mucho tiempo
y así, no vi, en mi ilusión»
que'm daves pessetes falses
en pago del meu amor.

Des-Comunals

Dintre eixa urna universal,
tant si sóu com no a les llistes,
podeu votar, sufragistes,
sens que ningú ho prengui a mal.

—

Tant si és llest com si és gandul,
la cosa està aquí ben clara:
quan entra'm dóna la cara,
quan és dintre'm dóna el cul.

—

Dispensari com aquêt
no n'hi ha cap tant bo i barato;
entra'l malalt, i al poc rato
surt curat i satisfet.

Un home que té lo necessari

ARA que dediquem algunes *poesies* a la *necessaria*, vindrà a tom parlar d'aquell fet que va passar al Continental no fa gaire temps.

Un senyor foraster que no coneixía els topans de la casa, se'n va anar de dret amb desitjos de fer aigües (menors) a l'excusat, però per no conèixer els topans, com ja hem dit, se dirigía al reservat per a senyores.

El moço, al veure'l tan decidit dirigir-se a un lloc tant reservat que malgrat l'us a que's destina és sagrat per lo que's refereix als homes (encara que siguin parroquians), li va cridar l'*alto* amb molts bon modos, dient-li:

—Senyor, senyor: aon va?

—Home, molt senzill: a la comuna.

—Dispensi, aquest lloc és per senyores.

—I doncs per qui se pensa que és lo que jo porto a la mà?

Menjant el "gâteau des Rois"

EN una de les reunions que tots els anys celebren les families franceses per la diada dels Reis, tothom tingué la seva part del *gâteau*, i una senyoreta estrangera que havía sigut invitada, ignorant les costums del pais i havent trobat una fava en la porció que li va tocar, exclamà ingenuament:

—Ai, ai! A dins del meu tall hi han ficat una fava!

Pensament

Les dònes guapes són com els salta-camins: roben els diners i a vegades la vida.

ENDEVINALLES

Llarg d'un pam,
a vegades més;
qui'l té negre i qui'l té blanc,
els rodons vénen després,
la dolçura al cor s'atura
i amb el suc el ventre creix.

(*Solució al número vinent.*)

Solució del número passat:
LA VACA

CASTELLANADES

Un català fill del pla de la Boquería va anar a comprar una cosa i va dir:

Caca huevecitos y a vieja nariz.

La traducció al núm. vinent.

Traducció del núm. passat:

Toma la fuente hueso y toma la grano fundido.
TELÉFONOS Y TELÉGRAFOS

Siel Niels: N'aprofitarem els millors, perque s'ho valen.—*S. D. Leandro Torres:* Rebuts els motius que vostè ens envía, els quals seràn publicats desseguida per tractar-se de les persones que's tracta. Els *paiets* son molt agraits i molt de la broma.—*R. Obinet Seg Undo:* Dugues de les que'ns envía ja les hem publicades. L'altra la farem publicar. El xisto que'ns envía també s'ha publicat en una forma aproximada.—*Talla bacallà de Sant Boi:* Rebuts els motius que's va descuidar d'enviar-nos. Potser més endavant els farem sortir. Si'ls publiquessim ara acabaríem per fer tornar bojos a tots els de Sant Boi. Els acudits que'ns envía ens serviràn per fer-ne d'altres. *P. Melic:* Estimat senyor *Melic:* D'aquí poc temps darem les instruccions necessaries per a sa encuadernació.—*Mitjons:* Molt agraits li quedem per haver-nos enviat els motius dels *croupiers* de la nostra estimada ciutat. Els *croupiers* s'hi faràn un tip de riure i aumentaràn l'admiració que senten pel PAPITU.—*Serraduras V.:* Ne farem un xisto per a fer riure al públic, a vostè i fins a nosaltres que estem acostumats a tot i no'ns fa efecte. Li dem mil mercès per la felicitació i pel treball caligràfic amb que la escriu. Nosaltres li desitgem igualment un bon any i si va a alguna casa de berrets li desitgem any nou *palla nova.—Fement i Mascult:* Li haig de parlar com a amic. No cal fer embuts i li vull dir amb tota franquesa: No li entenc la lletra. No sé si és una lletra de canvi o un canvi de lletra.—*Figa Seca:* Es un tema molt caio per una endevinalla. Serà publicada si Déu vol.—*Joan Ros Ribas:* Mercès per la felicitació del Calen-Dari. A nosaltres no'ns està bé alabar-nos, però n'hem quedat contents i el públic el compra que és un gust.—*Ernest Cabanas:* Rebuts els motius de la simpàtica Horta, que és la veritable Horta de Barcelona. Allí s'hi cullen tota mena de fruites i sobre tot les papitesques. Els publicarem.—*Un granollent:* Ho comentem en aquest mateix número; és bonic de debó.—*Escribent:* Vostè ho fa bé i la qüestió dels xistos la toca de primera. Els hi publicarem quasi tots.

Imp. J. Horta - Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

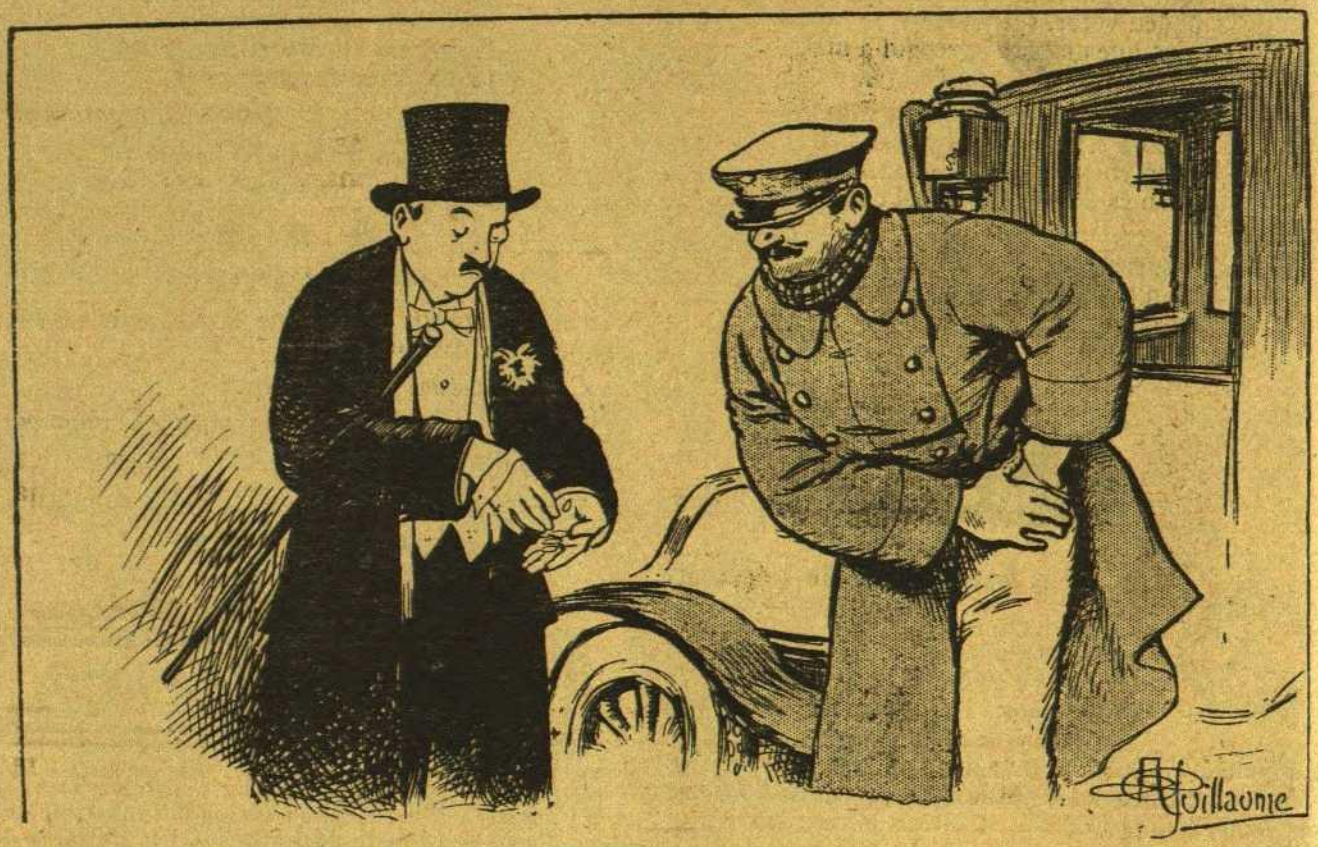

—No son pas falses aquestes peces?
—Oh, no, senyor! Encara no és prou fosc...

—Quinze cèntims, val? Si en tot el dia no he menjat mes que 10 cèntims de pa!... Digui que costa més el treure que'l posar.

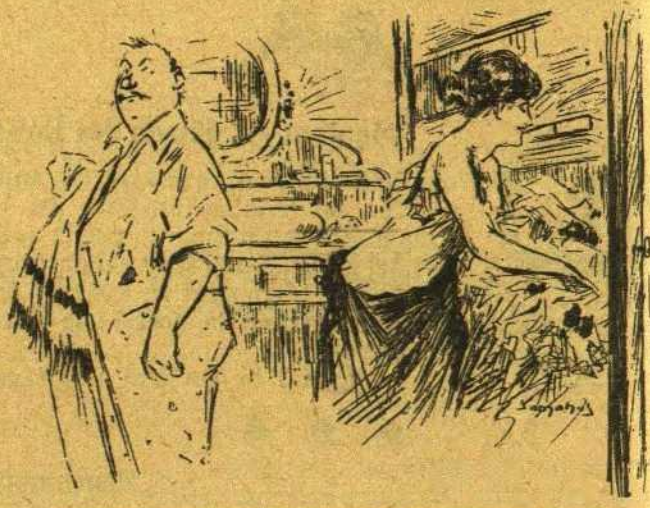

—La meva dòna es posa la camisa de color rosa? Avui faré bones al casino.

Casa BASTIDA

18, Passeig de Gracia, 18.—BARCELONA

Durant la guerra europea la Casa Bastida estableix unes grans rebaixes de preus, en els quals se beneficiarà el 50 °/₀ en la sastrería nortamericana, amb el doble fi de facilitar al públic grans i oportunes àventatges i a l'ensems poder donar treball a nostres obrers. Trajos i abrics fets amb una perfecció compatible amb la millor de mida i amb tela de *grand chic*, estil anglès.

PREUS:

Els de 30 a 15; els de 40 a 20 y els de 50 a 25 pèssetes

Impermeables anglesos des de 25 pessetes.—Gorres angleses des de 1'45.—Berrets anglesos des de 2'95.—Camises classe bona 3 per 5 pessetes.—Una dotzena de colls y punys per 5 pessetes.—Sabates forma americana a 12'95.—Guants anglesos a 0'95.—Trajos interiors des de 2'95.—Mitjons mitja dotzena 1'95.—Gemelos, agulles i corbates al preu que vulguin.—Ermilles fantasía des de 2'95.—Calçat de goma a 3'95 pessetes.

Hores de venda: de 9 a 7 1[2 tarde. - Variats obsequis al comprador segons sa compra.

SE PERFUMARA A QUI HO DEMANI

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES, SÍFILIS, MATRIU
Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR: **Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª** - De 3 a 5
CONSULTA ECONÓMICA: **Fustería, 2 y 4, 1.er** - (Entre Plaça A. López, i Carrer Ample) de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

---

TABARIN

PLAÇA LETAMENDI, 8 i 9. - Teléfono, 2950

A diari { Tarde, de 5 a 7 y mitja: **APENTIF-BAL**
Nit, a les 10: **GRAN BALL**

Dissabte, dia 30

GRAN FESTA DEL "AGARRAO" MADRILENYO

Tziganes Beski, alternant amb un piano de maneta.

CONCURS DE SCHOTIS
CONCURS DE MANTONS DE MANILA

SALA ESTIL "BOMBILLA"

JOVENT AIMANT DE LA GATZARA, NO HI FALTIS!

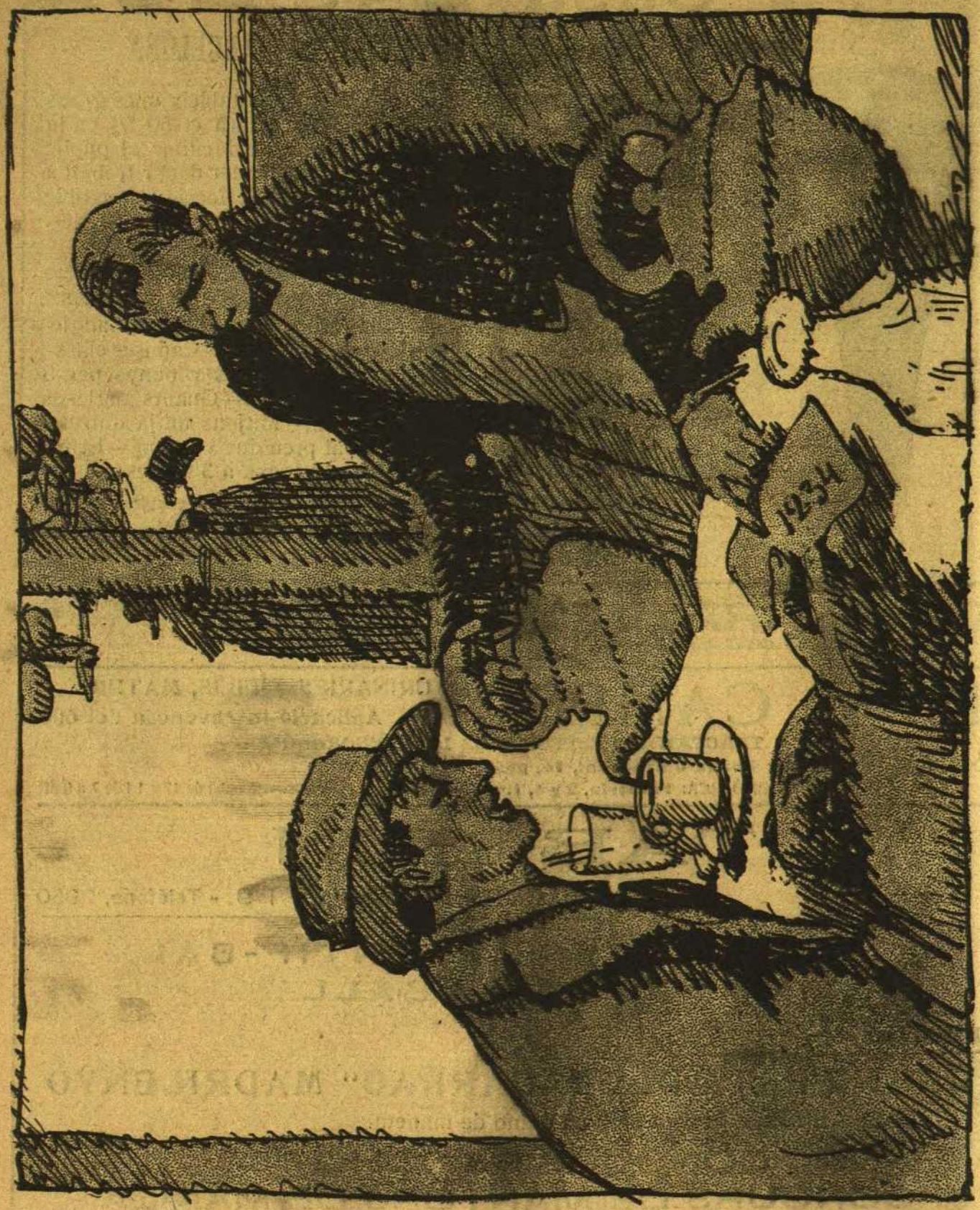
1234